

saavidt have en større Tilskuffelse for mig, som den væsentligt bevæger sig i samme Træk som den, der fandtes i mit oprindelige Lovforslag, og som, kun med nogen Samarbejdelse, naaede at følges af omtrent Halobelen af Medlemmerne i Landstinget. Der er for mig ikke den fjerneste Tvivl om, at Contingentsystemet i sit Princip hviler paa en reen Tilfældighed, at det er uadskilligt fra en større eller mindre Vilkaarlighed og, vel at mærke, en Vilkaarlighed, som ligger i selve Lovens og ikke kan ubeluffes deraf. Vilkaarligheden kan vel heller ikke ubeluffes fra Procentsystemet, fordi det hele beroer paa et Skjøn, men den maa ikke fremtræde i selve Lovens Princip, hvilket den gjør i Contingentsystemet. Derfor har jeg holdt paa Procentsystemet, fordi det efter min Overbeviisning er det rette Princip, man der- ved kommer ind paa, og, skulle vi overhovedet have en Indkomstskat, forekommer det mig, at netop nu, hvor der er Spørgsmaal om saa ubetydelige Summer som dem, her egentlig talt ligge for, er det Tiden at gjøre Forsøget, gjøre et Forsøg, hvorved man kan faae rettet de Feil, der muligt kunne være derved, naar man først er overbevist om, at den Vej, man er slaaet ind paa, er den rette. Naar man nu vil spørge, hvorvidt jeg da er tilfreds med dette Apparat, som Fleertallets Forslag har givet mig, da vil jeg dertil svare: Ja, jeg troer at kunne bruge det, men der er dog enkelte af de Bestemmelser, hvorved Fleertallet har troet at styrke Apparatet, som jeg, reent ud sagt, helst ønskede være borte. — Der er af Mindretallet gjort den Indvendning, at Procentsystemet lige- saavel som Contingentsystemet hvilede paa den communale Medvirkning, og at dette var en væsentlig Feil, at man nødvendigviis maatte komme bort deraf. Dette kan jeg imidlertid ikke paa nogen Maade indrømme. Jeg kan heller ikke erkjende Rigtigheden af den Tanke, som er bleven fremfat, at det skulde være en absolut Nødvendighed i vort Land og efter vor hele Udvikling kun at benytte de communale Institutioner, hvor der er Spørgsmaal om reent

communale Sager. Det er vanskeligt at sige, hvad der i vort Land er reent communale Sa- ger; jeg troer, at det er næsten umuligt at definere et saadant Begreb, men, hvad der er vist, er, at vore communale Institutioner og commu- nale Autoriteter er der af Statsmagten over- braget mangfoldige Ting med Hensyn til Skatte- opkrævningen af fuldt saa stor Betydning som det, der her foreligger. Jeg skal nævne for de Herrer, der kjende nøiere til Landets Skatte- opkrævning, en meget betydelig Sum, som ikke i ringeste Maade vedkommer Kommunen, for- saavidt som denne ikke har mindste Indskyldelse paa dens Anvendelse, men som dog opkræves gennem de communale Institutioner; det er Delinqventomkostningerne. Jeg skal nævne Dem et andet meget betydeligt Anliggende, som kun tildeels har været Gjenstand for com- munal Forsorg og navnlig ikke været betroet til ubelukkende Raadighed, end ikke til nogen afgjørende Raadighed for de communale In- stitutioner, medens der netop nu er Spørgs- maal om at kalde dem til Virksomhed ogsaa i denne Retning; det er hele Veivæsenet. Det er den mindst betydelige Deel af Veivæsenet, som overhovedet taget Communerne hidtil have haft nogen Raadighed over, og Veivæsenet er dog en af de væsentlige og store Byrder, som hvile paa Landet. Jeg skal fremdeles nævne vort hele Valgvæsen til Rigsdagen; man kan dog ikke kalde dette et kommunalt Anliggende, og dog har man ikke kunnet finde nogen anden Maade at komme tilrette med dette Anliggende paa end ved at overlade det til Kommunen. Jeg skal fremdeles nævne Districtshestene. Alt dette, der er saare alvorlige Sager, og som medføre saare alvorlige Byrder, har man troet uden Fare at kunne betroe Kommunen. Den Indvendning, at den foreliggende Sag ikke er en communal, at den ikke kan overlades til de communale Autoriteter, fordi den ikke vedkom- mer dem, kan jeg derfor ikke lade staae som god; thi, at denne Sag lægges over paa Com- munerne, er paa ingen Maade i Uovereens- stemmelse med vor hele administrative Indret-